

Dies i dies | 36 | Actualitzat el 26/07/2011 a les 07:00

L'article de moda

[*Destrio* publicat a l'*Enderrock* 189]

Aquest serà un article de denúncia, aviso. Pot ofendre. Però la música d'aquest país té un problema gruixut i algú ho havia de dir. Sap greu aixafar la guitarra en temps de magnífica collita i cofoisme general, però hi ha un tema que ha de sortir urgentment de l'armari i, perdoneu la brometa, és per esmorteir el cop. Els músics catalans més de moda són el pitjor que hi ha... en matèria de moda. Denuncio la dictadura del pengim-penjam, del jersei ot esllenegat -a l'hivern-, del texà que va tot sol a la rentadora -tot l'any-, de la camisa oficialment rebregada i, per sobre de tot i símbol màxim de la meua queixa, denuncio l'abús de la samarreta en la indumentària de les nostres bandes. Frivolitat? La manera com ens cobrim el cos, per si algú està arrufant el nas, és cultura i totes les seves tendències, fins i tot la d'esquivar-les totes -i posar-se la primera samarreta que cau del penjador-, és també una tendència, perquè qualsevol tria ens diferencia i -tanco el cercle de la sociologia de la moda- diferenciar-se és una de les funcions de la moda.

Total, que aquests dies de concerts amunt i avall em preguntava què deuen veure els nostres grups de moda en les samarretes per ser devots d'un estil tan monolític. Fa menys músic portar una camisa ben planxada? Els **Beatles** les duïen impecables, amb corbata i americana i tot, i de música en sabien una mica. No deu ser això. Fa narcisista exhibir intencionalitat en el vestir a dalt d'un escenari? Els músics, ja em perdonaran, però n'han de ser una mica, de narcisistes, per voler compartir el seu talent amb la resta de la humanitat. Així que no, aquesta tampoc no és l'explicació. Busco dades i respostes entre els *Enderrock* que tinc a casa, fullejo i... samarreta, texans, bambes, samarreta, camisa rebregada, texans, bambes, samarreta, samarreta, samarreta, samarreta... Quan de sobte, ep! Una camisa, blanca i de farbalans. Al-leluia! Xarim Aresté, de **Very Pomelo**, comença a trencar l'uniforme, bé, bé. Continuo mirant *Enderrocks* i... Ep, ep, ep, increïble, he trobat un *total look*, que diuen els entesos: ulleres, americana i corbata vintage i cabell impecable... Caram! **Phil Musical** ha fet pujar, de cop, deu esglaons l'evolució de la moda musical... masculina.

Perquè ara que hi penso, les nostres dones músic són ben bé un altre capítol. En elles no detecto ni rastre de la dictadura samarretosa que sí que ataca **Manels, Amics, Antònies** i algun **Mishima** -no pas el Carabén, que conserva l'esperit rocker i les seves Ray-Ban ja són mítiques-. **Aias, Anna Roig, Maria Coma, Helena Miquel**, per dir-ne només algunes, són tan diverses musicalment com vestint-se. I canten o toquen pitjor per això? No, oi? Ja som al cap del carrer.

Què coi deuen trobar a les samarretes els nostres artistes que omplen palaus a vessar i venen discos a cabassos? Comoditat i transpiració, només? No m'ho crec. Ha de ser alguna cosa més metafísica, més interna... més, com dir-ho, semiològica. I no perquè a les samarretes hi portin estampades frases enginyoses o amb intenció, que en aquest cas, mira, encara podrien passar. Especulo que potser és perquè es pensen que les samarretes són innòcues i fredes com un quiròfan, que les porten. Com un avís: ei, aquí, els senyors, no tenim cap interès en com ens vestim i, encara que siguem músics i ens mireu i siguem objecte d'admiració, continuem mantenint inalterable la nostra rectitud (a)estilística i no, nosaltres no seguim cap moda.

Doncs nois, aneu ben errats. Us estimaríem, us estimarem més si ens doneu una mica més d'alegria escènica, que no pensem pas que sou uns frívols, ni uns presumits, ni uns venuts a la metrosexualitat, i ara! D'elles no pensem pas que siguin ni presumides, ni frívoles ni metrosexuals, sinó inquietes, creatives i amb bon gust. L'altra cosa -mira que no acudir-se'm abans!- és que no en tingueu ni idea i us faci pànic haver de comprar i després fer-vos mal combinant ratlles, colors i textures. Si ha de ser per això no en parlem més: pels músics del moment es fa el que sigui. Truqueu-me, que una tarda me la puc agafar lliure. I ja veureu quin canvi.